Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαφβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 24*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' *(Συνέχεια)*

— Σήμερα μόνο μᾶς ἄνοιξαν τὸ κλουβὶ καὶ μᾶς ἄφισαν νὰ τριγυρίζωμε, προσέθεσεν ὁ Τζούλης.

Τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν δύο παιδίων μὲ ζωηρὰν ἔκφρασιν οἴκτου.

— Μά τότε λοιπόν, εἶπεν, εἶσθε καὶ σεῖς αἰχμάλωτοι σὰν κ' ἐμέ... Δύο παιδιά!.. ὤ, εἶνε ἀποτρόπαιον!

Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγνόει τοὺς τύπους, ἐνόμισε κατάλληλον τὴν στιγμὴν διὰ νὰ κάμῃ τὰς συστάσεις.

— Κύριε ζωγράφε, εἶπε δείχνων τὸν μικρόν του φίλον, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κ. Λουλοῦ Ρισανέλ, υἱὸν τοῦ βασιλέως τοῦ μπισκότου.

Καὶ χαιρετῶν δι' ὑποκλίσεως προσέθεσε:

— Ἰούλιος Περρονέ, ἐπιλεγόμενος Τζούλης, μαθητὴς ἠλεκτρολόγος εἰς τὸ Παρίσι, ταπεινότατος δοῦλός σας.

Ὁ ζωγράφος ἔκαμε κίνημα ἀγανακτήσεως.

— Τώρα ἐννοῶ, εἶπε, εἶσθε ὁμηροι... θέλουν νὰ σᾶς κάμουν νὰ πληρώσετε λύτρα.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ.

— Ὤ, τιποτένια πράγματα, μόνον δέκα ἑκατομμύρια! προσέθεσεν ὁ Τζούλης. Ἂν ὁ κύριος Ρισανὲλ δὲν μετρήσῃ ἐντὸς μηνός, δέκα ἑκατομμύρια...

— Θὰ μοῦ κόψουν ταῦτιά! συνεπλήρωσεν ὁ Λουλοῦ, μὲ τὴν ἀνατριχίλαν ἐκείνην ποὺ ἠσθάνετο πάντοτε ὁσάκις ἐσυλλογίζετο αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον.

— Κ' ἐμένα τὸ λαιμό, εἶπεν ὁ Τζούλης ἀπαθής, ὡς νὰ ἔλεγε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Δυστυχισμένα παιδιά! εἶπεν ὁ ζωγράφος, κινῶν τὴν κεφαλὴν περιλύπως. Ἐπέσατε καὶ σεῖς στὰ χέρια τοῦ Κατακτητοῦ!

— Εἴπατε «καὶ σεῖς», ἠρώτησεν ὁ Τζούλης μὲ περιέργειαν· εἴμεθα λοιπὸν συνάδελφοι, ὁμοιοπαθεῖς; σᾶς κρατεῖ αἰχμάλωτο καὶ σᾶς τὸ παλληκάρι, γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσῃ, ἄμα σκάσετε μερικὰ ἑκατομμύρια;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ ζωγράφος ὠχρίασε καὶ εἶπεν ἔντρομος:

— Σιγά! μὴ φωνάζετε, κακόμοιρα παιδιά! Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀκούσῃ καὶ δὲν ξέρετε τί σκληρὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶνε!

— Ὤ, τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ μαθητὴς ὑψώνων τοὺς ὤμους.

— Προσέχετε λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, πάντοτε χαμηλοφώνως. Σ' αὐτὸ τὸν φοβερὸ πύργο, καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Ὁ Δίκ εἶνε παντοῦ καὶ τὰ βλέπει ὅλα. Οἱ κατάσκοποί του, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κάθε πέτρα, μᾶς παραμονεύουν... Μιὰ λέξις, ὑβριστικὴ γι' αὐτόν, εἰμπορεῖ νὰ μᾶς στοιχίσῃ πολύ.

«Ἐσκόπευσε τὴν εἰκόνα κ' ἐπυροβόλησε τρίς...» (σελ. 190, στ. γ')

Ἡ περιπέτεια τοῦ Σὲρ Ροδόλφου Τουαὶν

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐκορύφωσαν τὸν τρόμον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λουλοῦ. Ὁ Τζούλης ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαζεν εὔκολα, ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῇ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του τὰς συμβουλὰς τοῦ ζωγράφου.

— Σεῖς μ' ὅλ' αὐτά, εἶπε, δὲν φαίνεσθε ἐδῶ πολὺ δυστυχής... Ἔχετε τὴν ἡσυχία σας καὶ διασκεδάζετε μὲ τὴ ζωγραφική σας... Κάμνετε τὴν εἰκόνα τοῦ λιστοῦ... Θὰ τὰ ἔχετε καλὰ μαζί του.

Ὁ Ἄγγλος ἀπέθεσε τὴν πυξίδα του καὶ καθήσας εἰς μίαν ψάθαν, πλησίον τῶν παιδιῶν, ἤρχισε τὴν ἑπομένην διήγησιν:

«Ὀνομάζομαι Σὲρ Ροδόλφος Τουαίν. Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σᾶς λέγει τίποτε, παιδιά μου, διότι εἶσθε μικροὶ ἀκόμη, εἶνε ὅμως τὸ ὄνομα ἑνὸς διασήμου ζωγράφου τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ ἓξ μη-

νῶν, μοῦ ἦλθε ἡ κακοκεφαλιὰ νὰ ταξειδεύσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν διὰ νὰ σπουδάσω τὴν φύσιν. Μιὰ μέρα μ' ἔπιασαν οἱ λῃσταὶ καὶ μ' ἐκουβάλησαν ἐδῶ.

—Σὰν καὶ μᾶς! διέκοψεν ὁ Τζούλης. Καὶ πόσα σᾶς γυρεύει τώρα ὁ κ. Δίκ γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσῃ;

— Νὰ ἦταν μόνον αὐτό! ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος περίλυπος· εἶμαι πλούσιος καὶ

«Οἱ κατάσκοποί του κρυμμένοι ὀπίσω ἀπὸ κάθε πέτρα..»
(Σελ. 189, στ. γ')

θὰ ἔδιδα εὐχαρίστως ὅσα θὰ μοῦ ἐζητοῦσε, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερίαν μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ὁ Κατακτητής μοῦ ζητεῖ κάτι πολὺ δυσκολώτερο. Αὐτὸς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ τὸν ζωγραφίσω.

— Μπᾶ! καὶ γιατὶ αὐτὸ σᾶς εἶνε δύσκολο; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης. Ὁρίστε, ἡ εἰκὼν εἶνε σχεδὸν ἕτοιμη· καὶ ἂν θὰ γλυτώσετε ἔτσι, εἶσθε πολὺ τυχερός!

Ὁ ζωγράφος ἐκίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Χμ! Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ποῦ βλέπετε, εἶνε ἡ τετάρτη ποῦ κάμνω εἰς τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν ποῦ εἶμαι φυλακισμένος εἰς τὸ Κασμπᾶ.

— Μπᾶ! ἀνέκραξαν ἐκπληκτα καὶ τὰ δύο παιδιά. Καὶ γιατί;

— Διότι, παιδιά μου, τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ὁ Κατακτητὴς κατέστρεψε μὲ τὰ χέρια του τὴν εἰκόνα ποῦ μὲ τόσον κόπο τοῦ ἐζωγράφισα! Ποτὲ ὡς τώρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐφάνη εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον μου. Πότε δὲν τοῦ ἄρεσε ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν, πότε τὸ μειδίαμα τῶν χειλέων· καὶ ἰδοὺ ἐγώ, ὁ ἔνδοξος καὶ τιμημένος ζωγράφος, σκλάβος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποῦ μὲ μεταχειρίζεται σὰν ἀρχάριο μαθητὴ τοῦ Πολυτεχνείου! Ἐργάζομαι μὲ τὸν φόβο στὴν ψυχὴ καὶ σὲ κάθε πινελιά, συλλογίζομαι: «Ἄρά γε θὰ εὐχαριστηθῇ αὐτὴ τὴ φορά; Καὶ θὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου καὶ νὰ καθησυχάσω τὴν οἰκογένειά μου, ποῦ θὰ μὲ νομίζῃ πεθαμένο;» Καὶ ὅμως, ποτὲ ὡς τώρα ὁ Κατακτητὴς δὲν ἐνέκρινεν ἔργον μου. Αὐτὴ ἡ ταπεινώσις, αὐτὴ ἡ ἀγωνία, δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἐργασθῶ ὅπως θέλω. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἱκανότης μου ὀλιγοστεύει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμὴ ποῦ δὲν θὰ εἰμπορῶ πλέον νὰ ζωγραφίζω καθόλου, καὶ τότε θὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ μὲ ὑποβάλλει, ἐξῆ μῆνας τώρα, εἰς ἕνα μαρτύριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαντάσθη οὔτε ὁ Δάντης εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Κολάσεώς του!

Ὅταν ἐτελείωσεν οὐτὴ ἡ διήγησις, ἡ ὁποία συνεκίνησε πολὺ τὰ δύο παιδιά, ὁ Τζούλης, ἐπιθυμῶν νὰ ἐγκαρδιώσῃ τὸν δυστυχῆ ζωγράφον, τῷ εἶπε δείχνων τὴν εἰκόνα:

— Ἡσύχασε, γυλόρδε, καὶ τὸ μαρτύριό σας ἐτελείωσε. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε σὰ ζωντανὴ καὶ ὁ Κατακτητὴς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο, αὐτὴ τὴ φορά, παρὰ νὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἀλλὰ ὁ ζωγράφος ἐξηκολούθει νάμφι βάλλῃ καὶ νὰ φοβῆται... Καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικον!

Ἡ κρίσις τοῦ Δυθέντου

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκύτταζαν καὶ οἱ τρεῖς τὴν εἰκόνα μὲ τόσην προσοχήν, ὥστε δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ἠνοίχθη μία μυστικὴ θύρα καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

Ἦτο ὁ κ. Δίκ, εἴπερ ποτὲ κομψὸς καὶ χαρίεις, μὲ τὸ αἰώνιον τουρκικὸν σιγαρέτον του ἀναμμένον εἰς τὸ στόμα.

—Λοιπόν; ἀνέκραξεν ἔξαφνα ὄπισθεν τοῦ ζωγράφου καὶ τῶν παιδιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς τὴν φωνήν. Λοιπόν, σὲρ Ροδόλφε Τουαίν... εὑρήκατε κοινὸν διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔργον σας;

Ὁ ζωγράφος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε εἰς αὐτὸν τὸν σαρκασμόν. Ὠχρίασε μόνον καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔδειξε τὸν πίνακα ψιθυρίζων:

— Κυττάξτε!

Ὁ Δὶκ ἐστάθη ἐνώπιον τῆς εἰκόνος καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ προσοχήν.

«Μοῦ κάμνετε τὴ χάρι νὰ μὲ συνοδεύσετε;..» (Σελ. 190, στ. γ')

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ διήρκεσε πολύ.

Ὁ Σὲρ Ροδόλφος Τουαὶν καὶ τὰ παιδιὰ παρηκολούθουν μ' ἐνδιαφέρον καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ Κατακτητοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ μαντεύσουν τὴν ἐντύπωσίν του ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ σκληρὸς διεσκέδαζε, φαίνεται, παρατείνων αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν...

Πέντε λεπτὰ παρῆλθον οὕτω, μακρὰ ὡς ἔτη διὰ τὸν δυστυχῆ ζωγράφον, ὁ ὁποῖος εἶχε ζαρώσῃ εἰς μίαν ἄκρην, περιμένων τὴν τύχην του. Καὶ τὰ παιδιά, εἰς μίαν ἄλλην, σιωπηλὰ καὶ ἀγωνιώδη, παρηκολούθουν τὰ γινόμενα.

Ὁ Κατακτητὴς εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα θαυμάσιον πορτοφόλι, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἕνας μικρὸς καθρέπτης.

Εἰς τὸν καθρέπτην αὐτὸν ἐκυττάχθη ἐ-ανειλημμένως. Ἔπειτα ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἐμισόκλεισε τὰ μάτια του, ἐπροχώρησεν ἀκόμη καὶ, μὲ περιφρονητικὸν μορφασμόν, ἐπρόφερε τέλος αὐτὰς τὰς λέξεις:

—Τίποτε ἀκόμη, σὲρ Ροδόλφε Τουαίν.. τίποτε ἀκόμη!.. Ἐδώσατε εἰς τὸ μειδίαμά μου μίαν ἔκφρασιν σκληρότητος καὶ κακίας ποῦ δὲν τὴν ἔχω. Κυτάξτ' ἐδῶ!

Καὶ ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ἐστράφη πρὸς τὸ θῦμά του, ἐπιδεικνύων τὸ γλυκύτερον καὶ θελκτικώτερον μειδίαμα τοῦ κόσμου!

— Βλέπετε; ἐξηκολούθησ. Πῶς εἰμπορῶ νὰ στείλω εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν, ὅπου βεβαίως θὰ κάμῃ αἴσθησιν, μίαν εἰκόνα τοῦ Κατακτητοῦ Δίκ ποῦ νὰ μὴ μὲ ἱκανοποιῇ τελείως;... Οὔτε σεῖς, πιστεύω, δὲν θὰ τὸ ἠθελατε... Ἐλᾶτε, Σὲρ Τουαίν, συλλογισθῆτε τί ρεκλάμα θὰ σᾶς κάμῃ αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, ὅταν ἐκτεθῇ. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ κοπιάσετε λιγάκι πορεπάνω. Ἐμπρός! θόρρος, γυλόρδε, θόρρος!

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ κακοῦργος ἐσκόπευσε τὸν πίνακα μ' ἕνα μακρόν, κομψὸν ρεβόλβερ, κ' ἐπυροβόλησε τρίς.

Τρεῖς ὀπαὶ ἠνοίχθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς εἰκόνος ὁ δὲ δυστυχὴς ζωγράφος, ρίξας κραυγὴν ἀπελπισίας, ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Χωρὶς νὰ δώσῃ πλέον προσοχὴν εἰς αὐτόν, ὁ Κατακτητὴς ἐστράφη πρὸς τὸν Τζούλην καὶ τοῦ εἶπε:

—Χαίρω πολύ, νεανία μου, ποῦ σὲ ξαναβλέπω. Ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω... Μοῦ κάμνετε τὴν χάρι νὰ μὲ συνοδεύσετε;

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ ὑπήκουσαν εἰς αὐτὴν τὴν διαταγήν. Ἀκολουθοῦντες τὸν Δίκ, ἐσυλλογίζοντο τὸν δυστυχῆ ζωγράφον. Καὶ ὁ μαθητευόμενος ἐψιθύριζε μὲ λύσσαν:

— Νὰ χαθῇς, παλῃάνθρωπε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
ΥΠΟΒΟΑΗ

Θελκτικὸς δεσμοφύλαξ

Ὁ Κατακτητὴς ὡδήγησε τοὺς μικροὺς μας φίλους εἰς ἕνα μέρος τοῦ Κασμπᾶ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαν γνωρίσῃ ἀκόμη.

Ἦτο εὐρύχωρος θάλαμος, κατέχων ὁλόκληρον τὸ ἰσόγειον τοῦ πυργίσκου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ φυλακή των. Μὲ ὅλην του τὴν δυσθυμίαν, ὁ Τζούλης, εἰσερχόμενος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταστείλῃ ἓν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ἐπιπλωμένη ὡς ἀγγλικὸν χώλλ, ἦτο πολυτελὴς συγχρόνως καὶ ἄνετος. Παντοῦ μεγάλαι πολυθρόναι ἀπὸ κόκκινον δέρμα, χαμηλοὶ βιβλιοθῆκαι καὶ μεγάλαι τράπεζαι φορτωμέναι μὲ κομψοτεχνήματα, ἀνθοδοχεῖα, τεφροδόχαι, ἀγαλμάτια. Εἰς τοὺς τοίχους εἰκόνες καὶ τρόπαια ἀπὸ ὅπλα παλαιὰ καὶ νεώτατα· εἰς τὸ πάτωμα λεπταὶ ψάθαι ἀπὸ ἀλόγιν καὶ δέρματα θηρίων. Ἕνα θαυμάσιον πιάνο μὲ οὐρὰν εἰς μίαν ἄκρην· εἰς τὴν ἄλλην ἕνα μπιλλιάρδο. Κομψὰ δὲ ζωγραφισμένα παραθυρίδια δίδουν τὴν μεγάλην αὐτὴν αἴθουσαν εἰς τόσα μικρὰ χαριτωμένα σαλονάκια.

Ὁ Κατακτητὴς ἀφῆκε τοὺς ἐπισκέπτας του νὰ θαυμάσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα. Καὶ αὐτός, ὄρθιος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολὰς ποῦ τοῦ εἶχε φέρῃ εἰδικὸς ταχυδρόμος ἀπὸ τὸ Μογκαντόρ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἐστράφη πρὸς τὸν μικρὸν Ρισανὲλ καὶ μὲ τὸ θελκτικόν του μειδίαμα τῷ εἶπε:

— Βλέπετε τὴν πτωχικήν μου ἐγκατάστασιν, κύριε Λουλού;... Ἔ, βέβαια δὲν εἶνε σὰν τὴ δική σας, ἐκεῖ 'στὸ μέγαρον τῶν Ἠλυσίων. Ἦτο ὅμως κατώρθωμα νὰ κουβαλήσω ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔπιπλα ἕως ἐδῶ, χωρὶς δρόμους καὶ χωρὶς μέσα μεταφορᾶς. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσω, μοῦ ἐχρειάσθη ἡ συνδρομὴ τοῦ φίλου μου, τοῦ Σουλτάνου.

—Ἄ, ἠρώτησε μ' ἐλαφρὰν εἰρωνείαν ὁ Τζούλης· εἶσθε φίλος τοῦ κυρίου Σουλτάνου;

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Δίκ· πολὺ στενὸς μάλιστα φίλος. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος λόγος ποῦ μ' ἔκαμε νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὸ Μαρόκον.

«Λαμπροὺς φίλους ἔχει αὐτὸς ὁ Σουλτάνος!» ἐσκέφθη ὁ Τζούλης.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ δείξῃ, ὅτι ἀντελήφθη τὸ εἰρωνικὸν του μειδίαμα, ὁ Κατακτητής, εὐγενὴς πάντοτε, ἐπροχώρησεν εἰς ἕνα μεγάλο διβάνι, γεμᾶτο μαξιλάρια, καὶ εἶπεν:

— Ἄς καθήσωμε ἐδῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, καὶ ἂς συνομιλήσωμε λιγάκι.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἐκάθησαν εἰς τὸ ἄκρον του καναπέ, ἐνῷ ὁ Κατακτητὴς ἐξηπλώθη ἀνάμεσα εἰς τὰ μαλακὰ μαξιλάρια καὶ ἀναλαμβάνων τὸ γλυκύτερον ὕφος του, εἶπε:

— Πιστεύω, παιδιά, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε ὡς τώρα γιὰ τὴν κακοτυχία ποῦ σᾶς ἔρριψε στὰ χέρια μου. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι σᾶς περιποιοῦμαι καὶ ὅτι κάμνω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ νὰ μὴ σᾶς φανοῦν δυσάρεστοι αἱ ὀλίγαι ἑβδομάδες ποῦ κατ' ἀνάγκην νὰ ζήσετε μαζί μου.

Χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Τζούλης, ὁ λῃστὴς ἐξηκολούθησε:

— Δὲν λέγω βέβαια ὅτι ὁ κύριος Ρισανὲλ θὰ ἐνθουσιασθῇ ὅταν μάθῃ ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃ δέκα ἑκατομμύρια· ἐν τούτοις, ἂν σκεφθῆτε καλά, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ποσὸν αὐτό, ὅσον ὑπέρογκον καὶ ἂν εἶνε, ὀλίγον μόνον θὰ ἐλαττώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ βασιλέως τοῦ μπισκότου, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν θὰ μείνῃ ὑπέρπλουτος. Ἂς ὑποθέσῃ ἐπιτέλους ὅτι ἔκαμεν ἕνα κακὸν ὑπολογισμόν... μίαν ἀτυχῆ ἐπιχείρησιν. Καὶ μήπως, ἀλήθεια, δὲν πρόκειται περὶ ἐπιχειρήσεως;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ δύο προηγουμένας Κυριακάς, εἰς τὸ Στάδιον, ἐπεδείχθησαν τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν μίαν Κυριακὴν ἦτο ἡ ἐπίδειξις τῶν Ἀρσακειάδων· τὴν ἄλλην ἡ ἐπίδειξις τῶν Προσκόπων. Καὶ ὁ κόσμος ἔμεινε κατενθουσιασμένος, βλέπων τὰς μεγάλας τωόντι προόδους ποῦ ἔκαμαν τὰ παιδιά μας τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια. Προόδους, ὄχι εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικόν, εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, εἰς στάσιν, εἰς βηματισμόν, εἰς κίνησιν, εἰς λεβεντιάν, εἰς ἀέρα, εἰς ὕφος, εἰς ἦθος. Διότι ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐναμίλλως, ἐπεδείχθησαν γερά, ὡραῖα, ζωηρά, γυμνασμένα, εὐσταλῆ, θαρραλέα, ἐνεργητικά. Ἔλειψεν ἐκείνη ἡ συστολή, ἡ δειλία, ἡ κακομοιριά, ἂν θέλετε, ποῦ τὰ κατεῖχεν ἄλλοτε, ὅταν ἐπιστεύετο ὅτι ὅλην τὴν ἀνατροφὴν τὴν δίδει ἡ γραμμματική. Ἔλειψαν τὰ νυσταγμένα μάτια, τὰ χλωμὰ πρόσωπα, αἱ καμπουριασμέναι ράχεις, τὰ ραιβὰ σκέλη. Τώρα τὰ παιδιὰ φαίνεται ὅτι «παίρνουν ἀέρα». Δὲν ἀνατρέφονται μόνον μὲ τὸ βιβλίον, δὲν μανθάνουν μόνον κανόνας γλωσσικούς. Βγαίνουν ἔξω, τρέχουν, κινοῦνται, ζοῦν, καὶ μ' ἕνα σύστημα, μὲ μίαν μέθοδον, ἀποκτοῦν γνώσεις πρακτικάς, γνώσεις ποῦ θὰ τοῖς χρησιμεύσουν εἰς τὴν ζωήν.

Ὤ, εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς εἰς τὰς ἐπιδείξεις των καὶ τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια. Ὁμοιάζουν πλέον μὲ παιδιὰ ἑνὸς τόπου πολιτισμένου. Ἐνῷ ἄλλοτε, μὲ τὴν σχολαστικὴν ἀνατροφήν, ὡμοίαζαν μὲ παιδιὰ ἑνὸς τόπου ἡμιαγρίου. Ἦσαν σχεδὸν ἀγρίμια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἤξευραν ὀλίγην ὀρθογραφίαν. Σήμερον ξεύρουν καὶ ὀρθογραφίαν· ἀλλὰ ξεύρουν πῶς στήνεται μία σκηνή, καὶ πῶς κατασκευάζεται μία γέφυρα, καὶ πῶς σβύνεται μία πυρκαϊά, καὶ πῶς φυτεύεται ἕνα δένδρον, καὶ πῶς δένεται μία πληγή, καὶ πῶς συνέρχεται ἕνας λιπόθυμος. Εἰς ἄλλην θέσιν, ἡ Διάπλασις σᾶς γράφει τί καὶ τί ἔκαμαν οἱ Πρόσκοποι τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Στάδιον. Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ σᾶς τονίσω τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, τῆς προόδου.

Ἡ δὲ σημασία της εἶνε ἀκόμη μεγαλειτέρα, καθ' ὅσον συμμετέχουν ἐναμίλλως καὶ κορίτσια. Διότι αὐτά, ὡς τώρα ἦσαν πολὺ περισσότερον ἀδικημένα, περιωρισμένα καὶ ὀπισθοδρομημένα, ὡς ἐκ τοῦ συστήματος τῆς ἀνατροφῆς, ἀπὸ τ' ἀγόρια. Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι σήμερον κορίτσια γίνονται ἀκόμη καὶ Πρόσκοποι. Παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρόοδον τῶν ἀγοριῶν καὶ ἔχουν ὅλον τὸν ζῆλον, ὅλην τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ τὰ φθάσουν καὶ νὰ τὰ περάσουν. Ἡ διπλῆ ἐπίδειξις, εἰς τὸ Στάδιον, ἀπέδειξεν ὅτι κορίτσια καὶ ἀγόρια ἀμιλλῶνται, δίνουν τὰ χέρια. Ἂν λάβωμεν μάλιστα ὑπ' ὄψει, ὅτι τὰ κορίτσια εἶνε... γυναῖκες, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες, ποῦ ἐζοῦσαν σχεδὸν σὰν σκλάβες τόσον καιρόν, ξεκινοῦν διὰ τὸν σκοπόν των ἀπὸ πολὺ μακρύτερα καὶ ἐπομένως ἔχουν νὰ διατρέξουν μεγαλείτερον διάστημα ἕως νὰ φθάσουν. — δὲν εἶν' ἔτσι; — πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἰς τὰ κορίτσια ἀνήκει ἔπαινος μεγαλείτερος.

Βλέπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς Διαπλάσεως, νὰ φιλονεικοῦν συχνὰ κορίτσια μὲ ἀγόρια περὶ πρωτείων. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς ἐπιδόσεις τὰ ἀγόρια ὑπερέχουν ὅπως καὶ εἰς τὰς σωματικάς. Οἱ ἀριθμοὶ τουλάχιστον εἶνε ὑπὲρ τῶν ἀγοριῶν. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον ποῦ εἴπαμεν δι' αὐτάς, εἰμποροῦμεν νὰ εἴπομεν καὶ δι' ἐκείνας: Τὰ κορίτσια ἐξεκίνησαν ἀπὸ μακρύτερα. Ἕως ἐδῶ λοιπὸν ποῦ ἔφθασαν, εἶνε «πολὺ τους καὶ καλὰ τους». Τ' ἀγόρια, ὄχι μόνον μὲ τὸν ἱππότισμὸν των ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν λογικήν των, πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν· καὶ ἀντὶ νὰ μετροῦν εἰς τὸ ἑξῆς τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ ἐγκρινόμενα κομμάτια τῆς Σελίδος Συνεργασίας, καλλίτερα νὰ τὰ ζυγίζουν. Ἕνα βραβεῖον κοριτσιοῦ δὲν βαρύνει ἄρα γε ὅσον τρία ἀγοριῶν; καθὼς καὶ μία μετρία γυμναστικὴ ἀπὸ μαθητρίας, εἰς τὸ Στάδιον, ὅσον μία τελεία ἀπὸ μαθητάς; Νομίζω...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 184)

Ὁ ἀληθινὸς ἐλεγκτὴς τοῦ τραίνου, ποῦ ἔκαμε τὴν ἐξέλεγξι τῶν εἰσιτηρίων ὕστερ' ἀπὸ τὸ Ραμπουιέ, ἐπληροφόρησε τὸν Ἐρβελίν, ὅτι οἱ δύο ταξειδιῶται του εἶχαν δείξει εἰσιτήρια γιὰ τὴς Βάννες.

—Μπᾶ μπᾶ; εἶπε ὁ Δυβάλ. Γιὰ τὴς Βάννες; Μακρύτερα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Νάντη; Ἐκάραμε λοιπὸν λάθος στοὺς λογαριασμούς μας;

—Ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ πεποίθησιν ὁ Ἐρβελίν, ἀλλὰ ἐνώσω τὸ στρατήγημά τους. Πῆραν μπιλλιέτα γιὰ τὴς Βάννες, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν στὴ Νάντη, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὰ παρουσιάσουν ἐκεῖ στὸν ὑπάλληλο. Ἔτσι, ἂν ἐγίνετο μιὰ μέρα ἀνάκρισις, δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμιὰ ἔνδειξις ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ Νάντη. Ὁπωσδήποτε ἂς τοὺς προσέχωμε καλά, μὴ μᾶς τὸ σκάσουν καὶ πρὶν φθάσωμε στὴ Νάντη.

«Δυβάλ! βοήθεια! ἐφώναξεν ὁ Ἐρβελίν...»

Ἀδίκως ὅμως τοὺς ἐφύλαξαν. Οἱ δύο κακοῦργοι ἐβγῆκαν στὴ Νάντη, ἔδειξαν στὴν ἔξοδο τὰ μπιλλιέτα των διὰ τὴς Βάννες, καὶ τὰ ἐκράτησαν.

— Τὸ τραῖνο γιὰ τὴς Βάννες φεύγει στὰς ἕξη καὶ τριάντα, τοὺς εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

Στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ, ἕνας σωφὲρ αὐτοκινήτου τοὺς ἐπερίμενεν. Ἦτο ὁ Λαίλαψ, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀμάξι. Ἐπῆγαν καὶ οἱ τρεῖς 's ἕνα ξενοδοχεῖο, ὁποῦ ὁ Ἐρβελὶν καὶ ὁ Δυβάλ, ποῦ τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει, τοὺς εἶδαν νὰ ἐξετάζουν ἕνα θαυμάσιον αὐτοκίνητο τῶν σαράντα ἵππων, ποῦ τοὺς ἔδειξε ὁ Λαίλαψ. Ἔπειτα ἐζήτησαν ἕνα δωμάτιο κι' ἀνέβηκαν νὰ κοιμηθοῦν.

—Τὸ πρόγραμμα ἐφαρμόζεται, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν· τώρα κοντεύει νὰ ξημερώσῃ· ἡ δουλειὰ λοιπὸν θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένη νύκτα. Ἔχουμε καιρὸ· θὰ φύγουν τὴν τελευταία στιγμή, γιατὶ μὲ τέτοιο αὐτοκίνητο ποῦ ἔχουν, δὲν θὰ τοὺς χρειασθῇ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ κάμουν τριανταπέντε χιλιόμετρα.

***

Τὸ ἀπόγευμα, 's τὰς τέσσαρες, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἐπῆραν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Τεγιέ, τὸν πλησιέστερο στὸ Μουζελὶ σταθμό, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἐπερνοῦσεν ὁ σιδηρόδρομος. Ὅταν ἔφθασαν, εἶχε πιὰ νυκτώσῃ. Καὶ ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦτο νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸ μέρος, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ ἐκκλησία, παλαιοτάτη, μὲ τὸ ἑτοιμόρροπο καμπαναριό της, εὑρίσκετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ περικυκλώνετο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ποῦ τὸ ἔκλεινε, στὸ βάθος, ἕνα πυκνὸ παραπέτασμα ἀπὸ αἰωνόβια κυπαρίσσια. Ἕνα μικρὸ μονοπάτι ἔβγαζε στὸ μεγάλο ὄρομο.

Ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἦτο χονδρὴ καὶ στερεά, καὶ τάψιδωτὰ παράθυρά της εἶχαν γερὰ κάγγελα σιδερένια. Τὰ κάγγελα αὐτά, ὅσο γερὰ κι' ἂν ἦταν, δὲν θ' ἀντιστέκοντο βέβαια πολὺ στὴν τεραστία δύναμι τοῦ «Ρόπαλου». Ἀλλ' ἀπὸ ποιὸ παράθυρο θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μποῦν στὴν ἐκκλησία; αὐτὸ ἦταν σπουδαῖο κ' ἔπρεπε οἱ ἀστυνομικοί μας νὰ τὸ προμαντεύσουν.

Στὸ πίσω μέρος τῆς ἐκκλησίας, κοντὰ στὰ κυπαρίσσια, ἦταν ἕνα παράθυρο, ποῦ ἀπὸ κάτω του ἀκριβῶς εἶχεν ἕνα μνῆμα, ψηλότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ μνῆμα αὐτὸ θὰ ἔλεγες, ὅτι ἦταν τοποθετημένο ἐκεῖ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς σκαλοπάτι. Ἀμ' ἀνέβαινε κανεὶς ἐπάνω, ἔφθανε τὸ παράθυρο μὲ χαρά.

— Νά, εἶπεν ὁ Δυβάλ, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θ' ἀνεβοῦν ἀπὸ 'δῶ.

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβελίν· καὶ πεθανώτατα τὸ αὐτοκίνητο θὰ σταματήσῃ στὸ μονοπάτι, ἐδῶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια. Θὰ ἰδῇς, ὅτι ὁ Λαίλοψ θὰ τὸ μπάσῃ ἀνάποδα, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμο νὰ φύγῃ ὅ,τι στιγμὴ θέλει, χωρὶς νὰ στρίψῃ, καὶ μ' ὅλη τὴν ταχύτητα. Λοιπόν, ἂς τοὺς ἀφήσωμε τώρα νὰ κάμουν τὴ δουλειά τους.

—Καλά, ὑπέβαλεν ὁ Δυβάλ. Τὸ σχέδιό σου εἶνε πολὺ τολμηρὸ· ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ. Τὰ σχοινιὰ ποῦ θὰ τὰ βάλωμε;

—Ἐδῶ, ὀπίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο, ὅπου θὰ πατήσουν.

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο τῆς Νάντης, τὸ μικρὸ καὶ ἀπόκεντρο, τὸν Μάρτιο μῆνα' στὰς ἐννέα τὸ βράδυ, ὅταν πιὰ ἡ νύκτα εἶνε βαθεια καὶ ἡ ἡσυχία ἀδιατάρακτη, δὲν λάμπει κανένα ἄλλο φῶς, παρὰ μόνον τὰ ἄστρα στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν ἔλαμπε κανένα ἄστρο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πολὺ πρὸ τῆς πέμπτης ἀπογευματινῆς, τὸ Στάδιον ἦτο σχεδὸν γεμάτον. Εἰς 25 χιλιάδας ὑπολογίζονται οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι συνηθροίσθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδουν τὴν προαγγελθεῖσαν ἐπίδειξιν τῶν Προσκόπων. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων, ὁ κ. Πρωθυπουργός, οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας, ὁ Σταυλάρχης τοῦ Βασιλέως, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Οἱ πρόσκοποι εἰσέρχονται καὶ προχωροῦν εἰς τὸν στίβον μὲ λεβεντιάν. Μετὰ τοὺς ποδηλάτας, ἀνὰ τέσσαρες, οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἄγγλον γυμναστήν των κ. Μός, ρυθμίζουν τὸ βῆμά των μὲ τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων. Οἱ πρόσκοποι τοῦ Πειραιῶς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆ τὸν ἔφορόν των κ. Θεοχάρην, προχωροῦν ὑπὸ τὸν ἦχον πλαγιαύλων. Ἀκολουθοῦν οἱ πρόσκοποι τοῦ Λυκείου Κωνσταντινίδου, καὶ τελευταῖαι ἔρχονται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διεύθυντή των καὶ τὸν γυμναστήν των κ. Ἄγγελον Φωτόπουλον, αἱ «σκάουτ-γλέρλς», ἐπίσης τοῦ Λυκείου Κωνσταντινίδου, κορίτσια εὐστολῆ καὶ ὡραῖα. Τὴν ὅλην παρέλασιν κλείει ὁ σκύλλος-νοσοκόμος, τὸν ὁποῖον οἱ θεαταὶ ὑποδέχονται μὲ χειροκροτήματα, διότι τὸν γνωρίζουν ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Οἱ πρόσκοποι προχωροῦν μὲ στρατιωτικὸν βῆμα, διερχόμενοι δὲ πρὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τὸν χαιρετοῦν ὑψοῦντες τοὺς κοντούς των.

Ἐνῷ οἱ ποδηλάται πρόσκοποι καταγίνονται εἰς διαφόρους δυσχερεῖς ἐλιγμούς, ἠχεῖ ἡ σάλπιγξ δίδουσα τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς σκηνοπηγίας. Αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν ἔχουν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των εἰς τοὺς προσκόπους, οἱ ὁποῖοι ἐτέθησαν ἤδη εἰς ἔργον. Οἱ μικροὶ στήνουν κοντάρια, καρφώνουν παλούκια, τεντώνουν σχοινιά, ἐφαρμόζουν καραβόπανα, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τάξιν καὶ μὲ ἡσυχίαν ἀξιοθαύμαστον. Ἔχουν τοποθετήσῃ τοὺς κοντούς των εἰς πυραμίδος, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάμνουν οἱ στρατιῶται τὰ ὅπλά των, ἔχουν ἐπίσης ἀφαιρέσῃ τοὺς ἐν εἴδει γυλιῶν σάκκους των, καὶ ἔργον αἱ μὲ ὅλην των τὴν ἄνεσιν, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τελείαν γνῶσιν τῆς ἐργασίας των.

Οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν σκηνοπηγίαν ἑτοιμάζουν ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ὁλόκληρον καταυλισμόν. Ὑπάρχουν ἕτοιμα τρία συνεργεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὅπου τρέχουν καὶ λαμβάνουν θέσιν αἱ μικροὶ νοσοκόμοι,— ἡ περισσότερον ἐξ ὅλων ἠλικιωμένη θὰ εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν,—μὲ τὸν ἀχώριστον σκύλλον των. Ὀλίγον μακρύτερα ὑπάρχουν ἕτοιμαι στρατιωτικαὶ σκηναί, πρὸς τὴν ὁριστερὰν πτέρυγα κατασκευάζεται ξυλίνη κυρτὴ γέφυρα, τηλεφωνικὸν μηχάνημα τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ μίαν σκηνήν, καὶ δύο μάγειροι πρόσκοποι ἀνάπτουν πυρὰν καὶ ἑτοιμάζουν τὸ συσσίτιον. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Δὲν μένει παρὰ νὰ ὑψωθοῦν αἱ σημαῖαι τοῦ καταυλισμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον γίνεται, τῶν σαλπιγκτῶν προσκόπων ἀνακρουόντων τὸ κατάλληλον σάλπισμα καὶ τῶν θεατῶν ἀποκαλυπτομένων καὶ χειροκροτούντων.

Μερικοὶ πρόσκοποι τρέχουν. Ἄλλοι τοὺς καβαλλικεύουν καὶ ἀρχίζουν νὰ παλαίουν μεταξύ των, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ράχεων τῶν συναδέλφων των. Τὸ θέαμα εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον χαριτωμένα καὶ οἱ θεαταὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά των. Μερικοὶ ὅμως πρόσκοποι πίπτουν. Φαίνονται σοβαρῶς τραυματισμένοι, ἀναίσθητοι. Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ σκάουτ—γκέρλς εἰς τὸ ἔργόν των.

Οἱ τραυματιοφόροι μεταφέρουν τοὺς ὑποθετικοὺς τραυματίας καὶ τοὺς ἐξαπλώνουν ἐντὸς τῶν χειρουργείων. Ὁ σκύλλος προστρέχει φορτωμένος μὲ φάρμακα. Αἱ νοσοκόμοι τοποθετοῦν ἐπιδέσμους, πλύνουν, δένουν, ράπτουν.

Τὸ θέαμα κατενθουσιάζει τοὺς θεατάς. Ἔρχεται στιγμὴ ποῦ τὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα τοποθετοῦνται εἰς γραμμὴν ὅλα πρὸ τῶν χειρουργείων. Καὶ τότε μερικαὶ μικραὶ δεσποινίδες λιποθυμοῦν τοὺς τραυματίας των καί, γονατισμέναι ὅπως εἶνε, στρέφουν τὰ χαριτωμένα κεφαλάκια μὲ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τὰ ξεπλεγμένα μαλλιὰ πρὸς τοὺς φακοὺς τῶν μηχανημάτων καὶ λαμβάνουν ἡ κάθε μία τὴν πόζαν ποῦ προτιμᾷ. Οἱ θεαταὶ γελοῦν.

—Μὴ τοὺς ἀφίνετε ἔτι τοὺς καϊμένους, φωνάζουν μερικοί· — θὰ πεθάνουν χωρὶς περιποίησι.

Ἀλλὰ οἱ ψευδο-αναίσθητοι τινάσσονται ὄρθιοι διὰ νὰ τοὺς ἀποτυπώσῃ καὶ αὐτοὺς ὁ κινηματογράφος καὶ τοιουτοτρόπως καὶ οἱ ἐλάχιστοι θεαταὶ ποῦ εἶχον ἀνησυχήσῃ, καθησυχάζουν καὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδιάν των.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ πολὺ-πολὺ χαριτωμένη, γεμάτη παιδικὴν δροσερότητα καὶ παιδικὴν χάριν.

***

Ἄλλο σάλπισμα τώρα, ἀναγγέλλει πυρκαϊάν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ αἱ μικραὶ νοσοκόμοι καὶ ὁ σκύλλος των μόλις ἔχουν καθίσῃ διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Πράγματι, καίεται κάποιο ξύλινον περίπτερον, εὑρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ στίβου. Τρέχουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα οἱ πρόσκοποι, μὲ κουβάδες, μὲ βυτία καὶ μὲ μίαν μικροσκοπικὴν ἀντλίαν, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας τὸ Στάδιον ὁλόκληρον σείεται ἀπὸ τοὺς γέλωτας, Ἀναρριχῶνται εἰς τὸ κατέμενον περίπτερον, τεμαχίζουν μὲ τοὺς πελέκεις των τὰ ξύλα τῆς στέγης καὶ ἀνασύρουν, προσδένοντες μὲ σχοινία, τοὺς ὀλίγους συναδέλφους των, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ἐντὸς τοῦ καιομένου παραπήγματος, καὶ τοὺς παραδίδουν εἰς τὰς πάντοτε προθύμους νοσοκόμους. Τί παθαίνει κανεὶς ὅταν εὑρίσκεται ἐντὸς καιομένου οἰκήματος; ἀσφυξίαν φυσικά. Οἱ μικροὶ λοιπὸν προσποιοῦνται τοὺς ἀσφυκτιῶνας καὶ αἱ συμπονετικαὶ νοσοκόμοι τοὺς ἐξαπλώνουν εἰς τὸ ἔδαφος, τοὺς κρατοῦν ὑψηλὰ τὰς κεφαλάς των καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ κάμουν τεχνητὰς εἰσπνοάς. Ἡ πυρκαϊὰ ἔχει ἤδη κατασβεσθῆ, οἱ ἀναίσθητοι ἔχουν συνέλθῃ καὶ ὁ κόσμος χειροκροτεῖ καὶ ἐπευφημεῖ.

Κατόπιν, τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι πλησιάζουν τὸν κ. Πρωθυπουργόν, κομίζοντες τηλεφωνικὴν συσκευήν. Ἱσταντκι καὶ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς.

— Κύριε Πρόεδρε—λέγει ὁ πρῶτος· — λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ἡ τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις εἶνε ἑτοίμη καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τηλεφωνήσετε.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐγείρεται μειδιῶν.

— Ζητήσατε τὸ σπίτι μου—λέγει.

Μετ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ ἀκουστικὸν καὶ οἱ πλησιέστεροι πρὸς αὐτὸν εὑρισκόμενοι, τὸν ἀκούουν νὰ λέγῃ τὰ ἑξῆς:

—Ἐμπρός...Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Κυριάκος εἶνε αὐτοῦ; νὰ τοῦ πῆτε πῶς θὰ περάσω νὰ τὸν πάρω... θὰ πᾶμε μαζὶ στὴν Κηφισιά.— Εὐχαριστῶ.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἔχουν ἐγερθῆ ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ παρατηροῦν τὸν Πρωθυπουργὸν τηλεφωνοῦντα. Οἱ τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι χαιρετοῦν πάλιν στρατιωτικῶς καὶ φεύγουν. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τοὺς ἀντιχαιρετᾷ ἀποκαλυπτόμενος.

Ἀκολουθοῦν διάφορα ἄλλα γυμνάσια, δυσχερέστερον τῶν ὁποίων εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου βάδισμα. Ἤδη ἡ ὡραία ἐπίδειξις ἔχει λήξῃ. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀποχωρεῖ, ἀλλὰ πρὶν φύγῃ, διέρχεται ἀπὸ τὸν στίβον καὶ συγχαίρει τὸν κ. Μελᾶν διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν κ. Θεοχάρην διὰ τοὺς Πειραιώτας προσκόπους.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τεραστία ρεκλάμα

Ἡ ρεκλάμα αὐτὴ εἶνε εἰς ἕνα κατάστημα τοῦ Roadway τῆς Νέας Ὑόρκης. Παριστᾷ μίαν ρωμαϊκὴν ἁρματοδρομίαν καὶ ἡ εἰκὼν εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ στρέφωνται οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος καὶ νὰ καλπάζουν οἱ ἵπποι. Φωτίζεται δι' 70 χιλιάδων πολυχρώμων ἠλεκτρικῶν πολυχαρίων, καὶ πέντε ἄνθρωποι καταγίνονται καθ' ἑκάστην εἰς δωμάτιον, ὄπισθεν τῆς εἰκόνος, νὰ τανάδουν καὶ νὰ τὰ σβύνουν, διὰ νὰ παράγωνται τὰ ποικίλα φωτεινὰ ἀποτελέσματα. Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸ κύριον ἅρμα τῆς τεραστίας αὐτῆς ρεκλάμας. Περὶ τῶν διαστάσεών του εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε, παραβάλλοντες τὸν πλησίον ἱστάμενον ἄνδρα.

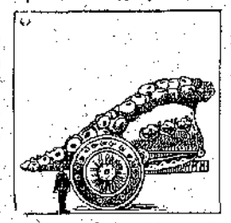

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α΄) Μαγικὴ εἰκών

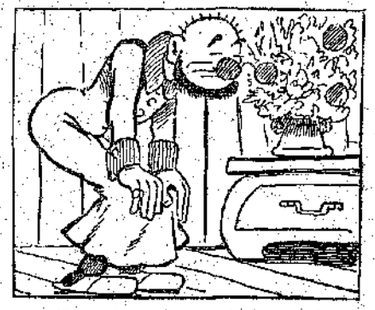

— Σταθῆτε, καλέ, κ' ἔχασα τὰ γυαλιά μου. Μήπως τὰ βλέπετε πουθενά;

β΄.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θερμοπυλῶν

ΕΣΟΛΙΝ - ΣΑΜΕΤΙΣ - ΓΗΣΙΔΑ
ΓΑΒΛΟΣ - ΤΩΡΕΥΑΣ - ΒΡΕΟΣ - ΣΙΣΙΛΟΣ.

Νὰ μετατεθοῦν τὰ γράμματα ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ποταμῶν. Κατόπιν δέ, μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν ποταμῶν αὐτῶν, τοποθετούμενα καταλλήλως, νὰ ἀποτελεσθῇ μία πόλις τῆς Εὐρώπης.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α΄.) Τὸ ἄλλο πακοῦτσι σχηματίζεται εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ μικροῦ καὶ φαίνεται ἂν γίνῃ βάσις ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος — β΄.) Κιλκίς, Κρέσνα, Δοιράνη, Πέτσεβον, Λαχανᾶ — γ΄.) Trop grande hâte est cause de retard.

Ἰδὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ** Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΚΗΠΟΝ

Τί θαυμάσιος ποῦ εἶνε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ Βασιλικὸς κῆπος!

Κάθε κομμάτι γῆς, κάθε δένδρον, κάθε θάμνος, κάθε ἄνθος, κάθε πτηνόν, ὅλα μαζὶ φωνάζουν ἄνοιξιν.

Τώρα ποῦ ἤρχισαν αἱ ζέστες, εὑρίσκει κανεὶς ἀπόλαυσιν νὰ κάθεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν τῶν πεύκων. Εἰς τὰ πόδια σου τρέχει σιγὰ - σιγὰ τὸ ρυάκι καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ μαζὶ τραγουδοῦν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀνοίξεως.

Τὰ ἄνθη μοσχοβολοῦν καὶ τ' ἀεράκι τὰ χαϊδεύει ἁπαλὰ καὶ σκορπίζει τὴν εὐωδίαν εἰς ὅλον τὸν κῆπον.

Ἀπὸ ἐδῶ βλέπεις τὰ παιδάκια νὰ ρίχνουν πέτρες εἰς τὸ ρυάκι, ἀπὸ ἐκεῖ βλέπεις ἄλλα νὰ κυνηγοῦν μία πεταλοῦδα, καὶ μὲ γέλια καὶ χαρὲς νὰ προσπαθοῦν νὰ τὴν πιάσουν μὲ τὰ δίχτυα τους. Ἄλλα, μεγαλύτερα, νὰ διαβάζουν, ἄλλα νὰ κεντοῦν . . . Καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, σᾶς γράφω αὐτά . . .

Καινούργιες Δάφνες

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἔζουσε μακρυὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἕνας γέρος ποῦ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ διαβάζῃ τόσο πολύ, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ, ποῦ νὰ μὴ τὸ ἤξερε ὁ γέρος σοφός. Ἐκεῖνος ὅμως —γιατὶ ἦταν στ' ἀλήθεια σοφός,—ἄφνε τὸν κόσμο νὰ λέῃ ὅτι ἤθελε, καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ μαθαίνῃ περισσότερα· σ' ἐκεῖνο τὸν καιρό, τὰ σπίρτα ἦσαν ἄγνωστα ἀκόμα, καὶ γι' αὐτὸ οἱ γείτονες ἦσαν συχνὰ ἀναγκασμένοι νὰ δανείζωνται ἀναμεταξύ των φωτιά.

Μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ἐκεῖ ποῦ ὁ γέρο σοφὸς καθόταν κοντὰ στὸ ζεστὸ μαγκαλάκι του, διαβάζοντας κάποιο σπουδαῖο βιβλίο, ἄκουσε νὰ χτυπᾶνε στὴν πόρτα σιγανά. «Ἐμπρός!» ἐφώναξε ὁ σοφός. Ἕνα κοριτσάκι ἐφάνηκε τότε στὴν πόρτα μπροστά. «Κύριε σοφέ, τοῦ εἶπε, ἡ μητέρα μου σὲ παρακαλεῖ νὰ μᾶς δώσῃς λιγάκι φωτιά, γιὰ ν' ἀνάψωμε τὴ δική μας, ποῦ ἔσβυσε.—«Μετὰ χαρᾶς, μικρούλα μου, τῆς εἶπε ὁ γέρο σοφός· νὰ σοῦ δώσω μιὰ γιατὶ δὲν ἔφερες τίποτα γιὰ νὰ βάλῃς τὴ φωτιά;» — «Πῶς δὲν ἔφερα; ἔφερα, κύριε σοφέ!» — «Καὶ ποῦ εἶνε, μικρούλα μου;» — «Νὰ· τὰ χέρια μου»—«Τὰ χέρια σου! μὰ θὰ καῆς!» —«Δὲν καίομαι, κύριε σοφέ, τώρα θὰ ἰδῆς!».

Καὶ τὸ κοριτσάκι ἔσκυψε μπροστὰ στὴ φωτιά, καὶ γέμισε πρῶτα μὲ στάκτη τὸ χέρι του, καὶ κατόπιν μὲ ἐπιτηδειότητα ἔβαλε ἐπάνω του δυὸ τρία κάρβουνα ἀναμμένα. «Εὐχαριστῶ, κύριε σοφέ, εἶπε· καλήνυχτα σας!» Καὶ ἔφυγε σιγὰ-σιγά, κρατῶντας στὰ χέρια της τὴ φωτιά, χωρὶς νὰ καίγεται.

«Νὰ κ' ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποῦ δὲν τῶξερα, καὶ μοῦ τῶμαθε τ' ἀγράμματο αὐτὸ κοριτσάκι!. Εἶπε τότε ὁ γέρο - σοφός, κ' ἔπεσε πάλι στὴ μελέτη τῶν βιβλίων.

Ἀντών. Α. Παλιατσάρας

ΓΙΟΡΤΗ

Ὁ γαλαζένιος οὐρανός,
Τὸ ζεσταμμένο ἀγέρι,
Τὰ πρῶτα φύλλα, ἡ ἐμμορφιὰ
Τῆς Φύσεως ποῦ γελάει,
Μ' ἐκάναν νὰ πάω νὰ βρῶ
Στ' ἀγαπημένα μέρη,
—Ποῦ ἀπὸ πέρσι ἔχω νὰ 'δῶ,—
Τὸν ἀνθισμένο Μάη.

Τὸ μονοπάτι διάβηκα
Ἡ μαργαρῖτες γύρα
Κ' ἡ παπαροῦνες ἡ ψηλὲς
Στὸ δρόμο μοῦ γελοῦσαν.
Ἀπὸ τοὺς κήπους πέρασα
Μ' ἐξάλησαν τὰ μῦρα
Ποῦ οἱ κρῖνοι, τὰ τριαντάφυλλα,
Ἡ πασχαλιὲς σκορποῦσαν.

Ἀπὸ τὰ δένδρα μ' ἔφθαναν
Τὰ ὁλόγλυκα τραγοῦδια
Τῶν ἀηδονιῶν ποῦ τὴν παλιὰ
Ζωή τους ξαναρχίζαν.
Ὅλα τὰ μέρη γύρισα!...
Ἡ ἀκρογιαλιὲς χρυσίζαν,

Ὅλα λὲς κ' εἴχανε γιορτή·
Οἱ κάμποι, τὰ λουλούδια,
Ἡ θάλασσα. Κ' αἰσθάνθηκα
Νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος,
Ποῦ 'στὴν γιορτή τους βρέθηκα
Ὡσὰν προσκαλεσμένος...

Κῦμα

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τίκ - τὰκ κτυπᾷ τὸ ρολόγι, καὶ κάθε του κτύπημα μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐπέρασε ἕνα δευτερόλεπτο ἀκόμη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας ζωήν. Κάθε στιγμὴ ποῦ περνᾷ δὲν ἐπανέρχεται ποτέ, μὰ ποτέ. Ἔχει περάσῃ· καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς χαρᾶς ἢ τῆς λύπης τὴν καλύπτει ἡ λήθη καὶ ὁ ἄσπλαχνος χρόνος καὶ μόλις μᾶς ἀφίνει μίαν ζωηρὰν ἢ ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν. Ἀνάμνησιν χαρᾶς ἢ λύπης, ποῦ καὶ αὐτὴ σιγὰ σιγὰ ἐξασθενίζεται καὶ στὸ τέλος σβύνει, ξεχνιέται.

Εἶνε στ' ἀλήθεια πολὺ ἄσπλαχνο αὐτὸ τὸ ρολόγι! Διότι ὅταν περιμένῃς χαρὰν, ὅταν θέλῃς νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ ὥρα τῆς δυστυχίας, τῆς λύπης, αὐτὸ κτυπᾷ σιγὰ σιγὰ· ἐνῷ ὅταν περιμένῃς λύπην, ὅταν δὲν θέλῃς ποτὲ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἐκείνη τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς, ἐκεῖνο τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ....

Ἥρως τοῦ 1913

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τί κίνησις ἀπὸ τὰς ἕξ στὸν κοιτῶνα! Θόρυβος, φωνές, ταραχή! Πολὺ δικαιολογημένα ὅμως ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ ἑτοιμαζόμεθα γιὰ ἐκδρομή. Σὲ λίγο ἤμουν ἑτοιμη καὶ πῆγα νὰ βρῶ τὴ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* ποῦ μὲ φώναζε. Ὅταν ὅλα ἦσαν ἐτοιμα, ἐφύγαμε.

Δὲν θυμοῦμαι νὰ πέρασα πιὸ εὐχάριστα τὴν ἄλλη ἐκδρομή. Οἱ κάμποι ποῦ περνοῦμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο, εἶνε καταπράσινοι, γαρνιρισμένοι μὲ κόκκινες παπαροῦνες καὶ φαίνονται σὰν ἕνας ἀπέραντος τάπης, τὸν ὁποῖον χωρὶς ἄλλο ἐκέντησε χέρι πανσόφου τεχνίτου. Τὸ ἀεράκι φυσᾷ καὶ τὰ ψηλὰ στάχυα, καθὼς τὰ κινεῖ ὁ ἄνεμος, παίρνουν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου.

Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας εὐχάριστο ταξεῖδι, ἐφθάσαμε. Ἡ ἡμέρα πέρασε γρηγορα-γρηγορά. Τὸ βράδυ γυρίζαμε πίσω ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ἀλλὰ τώρα μοῦ ἐφαίνετο διαφορετικός. Καὶ τώρα ὅπως τὸ πρωὶ στὰ τραῖνα ἐβασίλευεν ἡ χαρὰ καὶ τὰ γέλια. Ὄχι ὅμως τόσο σύνεχῆ καὶ ζωηρά.» Αὔριο ἔχομε μάθημα· ἀκούεται κάπου - κάπου, καὶ κάποιο σύννεφο ἀνησυχίας σκιάζει τὴν εὐθυμία τῶν παιδιῶν. Πόσο εὐτυχεῖς θὰ ἤμεθα, σκεπτόμουν, ἐὰν δὲν εἴχαμε ἐμπρὸς σὲ κάθε χαρά μας, τὴν λέξιν «αὔριο.» Ναί, σήμερα εἶνε πολὺ ὡραῖα· ἀλλὰ τὸ σήμερα τελειώνει δυστυχῶς καὶ ἔρχεται τὸ φοβερὸ καὶ ἄγνωστο «αὔριο.«

Ἡ ἐκδρομὴ ἐτελείωσε εὐθυμη καὶ ζωηρὴ ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Ἐπέρασε ὅπως περνοῦν ὅλα καὶ δὲν ξαναγυρνοῦν.

Ἔμεινε ὅμως πάντα κάτι: ἡ ἀνάμνησις. Ἡ ἀνάμνησις εἶνε θησαυρὸς ποῦ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς διαμφισβητήσῃ καὶ ποῦ ὅταν εἶνε καλή, πολλὲς φορὲς μᾶς κάνει νὰ ξεχνοῦμε, γιὰ λίγο τούλάχιστο, τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς.

Τρικυμιώδης Θάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος:—Λέγε μου σύ, Παναγιώτη, ποὺ ἔχεις καὶ πατέρα ῥάπτη, εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ἐμβόκαρα ὑφάσματα;

Ὁ Παναγιώτης (σοβαρῶς:)—Διὰ νὰ κάνουμε μάλλινα ῥοῦχα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης.

***

Κόλμα.—Ἐὰν ποῦ ξεύρεις τὰ γαλλικά, τί θὰ πῇ pourquoi;

Λορελάϊ—Γιατί.

Κόλμα—Γιατί; Περίεργο κι' αὐτό· διότι θέλω νὰ τὸ μάθω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήγου

***

Ὁ διδάσκαλος.—Σᾶς τονίζω, ὅτι ὅποιος.... (Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἦτο σκεπτικός, διακόπτεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ:)

Τί σκέπτεσαι Κουφιοκεφαλάκη;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης:—Προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τί τόνο ἐβάλατε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφωρισμένου Πελάγους

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, *ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἐ. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)*

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας, Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Μαΐου 1914.

«ΕΔΙΑΒΑΣΑ — μοῦ γράφει ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία*,—αὐτὰ ποῦ σοῦ ἔγραφε ὁ *Φάων* γιὰ τὰ διηγήματα τοῦ Ἀδὰμ καὶ γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου. Πρῶτον ποῦ ὁ Ἀδὰμ δὲν γράφει σὲ μαλλιαρή, ἀλλὰ σὲ ὡραία χωριάτικη γλῶσσα. Ἀλλὰ σὲ ὁποιαδήποτε γλῶσσα καὶ ἂν ἔγραφε ὁ Ἀδάμ, ἔπρεπε ὁ *Φάων*, γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ λέγῃ αὐτὰ ποῦ λέγει, νὰ μεταχειρίζεται τοὐλάχιστον τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος ἢ τοῦ Θουκυδίδου. ("Ηθελα νὰ ἰδῶ σὲ ποιό λεξικὸ βρῆκε τὴν λέξι *σιχαίνομαι*· ὄχι στὸ Ὁμηρικὸ βέβεια!) Ἔπειτα, ἡ δημοτική μας γλῶσσα εἶνε τόσον ὡραία καὶ μιλεῖ τόσο στὴν καρδιά! Γι' αὐτὸ δὰ τὴν μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ καλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταί. Μήπως ὁ *Φάων* σιχαίνεται» τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτη;»

Καὶ ὅμως ὁ *Φάων* δὲν ἀκούει τίποτε. «Περὶ τῆς *δημοτικῆς*,—μοῦ ἔγραφε προχθές,—τῆς κατ' ἐμὲ *μαλλιαρῆς*, ἐπιμένω· δὲν θὰ μὲ κάμῃς νὰλλαξῶ γνώμην.» Εἶνε βλέπετε, διαφορὰ ἀντιλήψεως καὶ γούστου. Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα: Ὁ *Φαέθων* σήμερα διαμαρτύρεται, διότι κάποιος μοῦ ἔγραψεν ὅτι «Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον» εἶνε τὸ ὡραιότερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅσα ἐδημοσίευσα ὡς τώρα. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ θεωρεῖ «ὡς κολακείαν πρὸς ἐμέ», τὸ δὲ ἐφετεινόν μου μυθιστόρημα ὡς.... τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα! "Ε, σεῖς ὅλοι ποῦ ἔχετε ξετρελλαθῆ μὲ τὸν «Λουλοὺ», δὲν κάμνετε τώρα τὸν σταυρόν σας;

Ὄχι τώρα διὰ νὰ μεταπεισθῇ ὁ *Φάων* ποῦ ἐπιμένει, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε ὡραῖον, παραθέτω ἐδῶ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*: «Ἐὰν τὸ ἔλεγε κανεὶς ἀμόρφωτος, ἀκαλαίσθητος ἢ ξένος, δὲν θὰ μοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσι· ἀλλὰ νὰ τὸ λέῃ ὁ *Φάων*, παιδὶ μὲ μόρφωσι, μὲ ἀνάπτυξι, παιδὶ γεννημένο στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Σιχαίνεται τὴ γλῶσσα τοῦ Ἀδάμ; ! τὴν πιὸ γνήσια ἑλληνικὴ γλῶσσα; τὴν γλῶσσα τῆς καρδιᾶς τοῦ ἔθνους μάς; πῶς εἶνε δυνατόν;...

Ὅταν ἕνα Ἑλληνόπουλο σιχαίνεται τὴ γλῶσσα μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν οἱ πιὸ ἔνδοξοι ἀπὸ τοὺς προγόνους του, καὶ τὴν ὁποίαν διετήρησαν καὶ μεταχειρίζονται ἀκόμη οἱ πιὸ *Ἕλληνες* ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, κάνει ἁμαρτία καὶ μάλιστα μεγάλη. Γι' αὐτὸ ἐλπίζω, ὅτι γρήγορα θὰνακαλέσῃ καὶ θὰ ζητήσῃ καὶ συχώρεσι.» — Μόνον αὐτὸ νὰ μὴν ἐλπίζῃς, *Βάρκα τοῦ Κανάρη*!

Τέλλε Ἄγρα, εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ «ὄχι» καὶ ἔνοιες. Ὅσον διὰ τὴν κωμῳδίαν — πές το καὶ τοῦ *Φάνος*,— τὴν ἐδιάβασα, ἀλλὰ δὲν τὴν ῥίχα δημοσιεύσιμον. Ἂν ἦτο κάτι σύντομον, διὰ τὴν Σ. Σ. Σ., θὰ ἦτο πολὺ καλόν. Ἀλλὰ ὡς ἐκτενὲς ἔργον, μὲ ἀξιώσεις, δημοσιευόμενον μέσα εἰς τὸ φύλλον, θὰ ἔπιανε πολὺν τόπον ἀδίκως. Ἐκεῖνο τὸ πλῆθος μάλιστα τῶν καλαμπουριῶν, ποῦ τὰ μισὰ τοὐλάχιστον εἶνε ἀνεπιτυχῆ, πολλῶν θὰ ἐχαλοῦσε τὸ γοῦστο. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπισθῆτε. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, γράφει κανεὶς ἀπ' ὅλα, ὄχι διὰ νὰ τὰ δημοσιεύῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ γυμνάζεται. Ἐξακολουθήσατε λοιπὸν καὶ σεῖς. Ποιός ξεύρει τί θὰ βγῇ αὔριον!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΤΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡ. ΒΟΖΑΝΗΣ
ἐν Ἀθήναις
βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ροδοσπαῖος Ἑλληνόπαις* εἰς τὸν 139ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

(Ἴδε Διάπλασιν 1914, σελὶς 163)

Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε, *Δοξασμένε Ρῆγα!* Νὰ παραπονῆσαι καὶ σὺ καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι... ἔπαυσα νὰ σαγαπῶ, ἐπειδὴ δύο-τρεῖς φορὲς δὲν εἶχα τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐκτενῶς! Μὰ δὲν τὰ εἴπαμεν αὐτά, δὲν τὰ ἐξηγήσαμεν; Κρῖμα ποῦ ἐνόμιζα ὅτι σὺ τοὐλάχιστον μὲ διαβάζεις... Ναί, ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Ἔχε δι' ὅλα ὑπομονήν.

Πέντε νέας, ἐτησίας συνδρομητρίας μοῦ ἐνέγραψεν ἡ ἀγαπητή μου *Φαροπούλα*. Καὶ ξέρετε πῶς κατώρθωσε τὸ μεγάλον αὐτὸ ξεσπάθωμα; Τῆς ἠρνοῦντο, ἀπετύγχανε, ἐλυπεῖτο, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζετο. Καὶ ἐπέμενεν. Ἐπιτέλους ἐνίκησε, διότι ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Ἄλ, μὰ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ. Ἐδιάβασα μὲ χαρὰν καὶ τὸ δεύτερον γράμμα ποῦ μοῦ ἔστειλε μετὰ τὸ ξεσπάθωμα. Πέντε καὶ μία, ἔξη!

Ἕνα, δύο, τρία γράμματά σου ἔχω ἐμπρός μου, *Ναύαρχε Μιαούλη*. Ἔγουν συσσωρευθῆ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα. Εἰς ποῖον τώρα νὰ πρωτοαπαντήσω; Ναί, μάρεσει τὸ ὄνομα ποῦ λέτε νὰ δώσετε στὸ Σύλλογό σας. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν ἡμερίδα, ποῦ κατήντησε ἐσπερίς. Μπᾶ! μακάρι νὰ γράφαν ὅλοι ἔτσι εὐανάγνωστα καὶ καθαρὰ σὰν καὶ σένα. Ἀντασπάζομαι τὰ δέλφια.

Ματωμένη Δάφνη, χαίρω πολὺ ποῦ εὑρίσκεσαι τώρα εἰς ἀνόρρωσιν καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σοῦ κάνουν τόσω καλὴν συντροφιὰν οἱ παληοί μου τόμοι. Τέτοιες προτάσεις, ὡς τὴν παλαιάν ἐκείνην τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος*, μοῦ ἔκαμαν καὶ μοῦ κάμνουν συχνά. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν φέρνουν κανὲν ἀποτέλεσμα. Ὁσάκις τοὐλάχιστον ἐδοκίμασα, δὲν ἔγεινε τίποτε γενναῖον.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φάων*, *Ἀμφισσαῖος Κώνων*, *Ἀγιὰ Σοφιά*, *Καινούργιες Δάφνες*, *Βέτο* καὶ *Διάρρητος Κυανόλευκος*.

Τὰ «Στρατιωτικὰ Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοκούλου (Φαίδωνος) ἐξηντλήθησαν. Ὥστε μὴ παραγγέλλετε πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά, μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐκ τῶν ἤδη συστημένων.)

2ον Δελτίον εἰσφορῶν τοῦ 1914

Νέαι εἰσφοραί: Μεγάλη Ἑλλὰς λπτ. 50.—Ἀνθισμένη Βαμβακιὰ δρ. 10,40.—Πουπουλένια δρ. 1,25.—Ἰόλη λπτ. 50.—Σημαία τοῦ Ἀβέροφ δρ. 14,90.—Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης λπτ. 90.—Ματωμένη Δάφνη δρ. 1.—Ἀετὸς τοῦ Καυκάσου δρ. 2.— Ἐν ὅλῳ δρ. 31,45 διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα εἰς τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 1914 τέσσαρας ἐκ τῶν συστημένων ἀπόρων.

Ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι μου θὰ στείλουν νέας εἰσφορές, διὰ νὰ ἐγγράψω προσεχῶς καὶ ἄλλα πτωχὰ παιδάκια ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ διαβάζουν τὴν Διάπλασιν, ἀλλὰ ἀτεροῦνται τῶν μέσων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Διπλοῦν μάθημα» τῆς *Ποιμενίδος τοῦ Ἄϊμου*· — «Ὄχι, δὲν θὰ μαραθοῦν» τῆς *Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς*· — «Μῦθος τοῦ Κολοκοτρώνη» τοῦ *Μεγάλου Ναπολέοντος*· — «Ἱερεὺς» τῆς *Μπουμπουλίνας*· — «Διάφορα τῆς *Ἀγιὰ Σοφιᾶς*· — «Ἡ εὐτυχεστέρα μου στιγμὴ» τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως*· — «Τὸ ἀτάρι καὶ τὰ λουλούδια» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*· — «Μοῦ ἀπήντησεν ὁ τοῖχος» τοῦ *Φάωνος*· — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιόν μου» (κακογραμμένον)· — «Χωρὶς τίτλο» (ἀσήμαντον)· — «Ἡ μπύρα» (ἄτεχνον)· — «Οἱ δύο ὁδοιπόροι» (γνωστόν)· — «Ἡ λέξις τιμῆ» (δὲν περιγράφεται καλά· λόγια)· — «Ἡ διανομὴ τῶν καλῶν» (ἀντιγραφή· καὶ ἀκατάληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας)· — «Κρυφὴ ἐλπίδα» (ἂν δὲν τὸ ἀντέγραψες ἀπὸ κάπου, εἶσαι ἔξοχος ποιητής· προτιμῶ νὰ πιστεύω τὸ πρῶτον, ἕως ἀναποδείξῃ· τὸ δεύτερον)· — «Χωρὶς ρυθμὸ» (πολὺ ἀκατάστατον ὕφος· καὶ γλῶσσα ἐξεζητημένη)· — «Ἡ Δύσις» (κοινόν· τέτοια σοῦ ἐνέκρινα ἀρκετὰ ὡς τώρα· πρέπει νὰ στείλῃς καὶ κάτι πιὸ ἔκτακτον)· — «Ἀνέκδοτον Νεύτωνος» (πασίγνωστον)· — «Τὸ ἔαρ ἦλθε» (οἱ στίχοι ἄτεχνοι καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια· κ' ἐκεῖνο τὸ συχνὸν «δὲν ἀνυπόφορον»)· — «Σκέψεις μέλλοντος» (ἄτεχνον· ἡ παρομοίωσις καθόλου εὔστοχος).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μαγευμένο Ρόδον, κ. (Ε. Τ.) *Εὐζωνάκι τοῦ Καυκάσου*, α. (Γ. Κ.) *Αἰολικὸν Ἰδεῶδες*, α. (Β. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ὁ Θέμις Βανιώτης* (0) *μὲ Τρικυμίαν, Ἀφρισμένον Πέλαγος, Φάωνα, Κῦμα, 11ην Νοεμβρίου, Λήθην*—*ἡ Τρικυμία* (0) *μὲ Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Εὐαίσθητον Βράχον, Πρίγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Τυχοδιώκτιδα*—*τὸ Τριποκάρυδο* (0) *μὲ Πρίγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Θυλήκὸν Διάβολον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κάρμεν, Ἀκαπίον, Νέλκε.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κῦμα* (ὅλαι αἱ ἐπιστολαί σου ἐλήφθησαν· μὴν ἀνησυχῆς· ἐκράτησα σημειώσιν διὰ τὸ ποίημα·) *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἐλήφθησαν θὰ λογαριασθοῦν διὰ τὸ 1914·) *Αἰολέα* (ὁ ἀριθμός της εἶνε 2016·) *Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν* (ὁ καϋμένος ὁ ἱερεὺς! ἂς ἔχομεν τὴν εὐχήν του!· δὲν δημοσιεύομεν ὅμως τίποτε, διότι τὸ ζήτημα ἐξηντλήθη·) *Ἀκτῖνα Χ.* (ἐλήφθησαν ὅλα· μὴν ἀνησυχῆς·) *Ἥρωα τῆς Τζουμαγιᾶς* (ναί, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι· καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου Α. Π. ποὺ ἦτο τὸν καιρὸν ἐκεῖνον συνδρομήτρια· πῶς περνοῦν τὰ χρόνια! πρόσεχε ὅμως νὰ ὀρθογράφῃς τὸ ψευδώνυμόν σου· *Τζ.* θέλει, ὄχι *Στ.*) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἀγνοῶ ποῦ εὑρίσκεται·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κυμανίζουσαν Κυανόλευκον* (μὰ εἰς αὐτὸ σοῦ ἀπήντησα, ὅτι ἔχει καλῶς· ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Φουξίαν* (ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ τὸ πῷ σὲ κανένα, γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουν . . . . ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ.) *Ἐλένην Τζαβ.* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ὁ «Λουλού»·) *Νικηφόρον Στόλον* (χαίρω ποῦ εἶσαι καλλίτερα καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά·) *Εὐέλπιδα Νεόπτερα* (μὴν ἀμφιβάλλῃς διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχήν· γράφε μου τακτικά· ἡ Κ. ἔπαυσε νὰ συνθέτῃ διότι ἔχει τώρα ἄλλας ἀσχολίας·) *Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα* (δεκτά·) *Νικηφόρον Στόλον* (δὲν γίνεται ν' ἀκουρωθοῦν θὰ ἦτο προσβλητικόν·) *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη* (εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμβουλὴν περὶ νεροῦ·) *Μεγάλην Καρδιάν* (ν' ἀποταυθῇς πρὸς τὸν κ. Ι. Δ. Κολλάρον, βιβλιοπωλεῖον Ἑστίας· Ἀθήνας·) *Ταυταλιανόν* (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Μικρασιάτην* (ὄχι· μόνον πρωτότυπα εἶναι δεκτά·) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (δεκτόν·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν Ἀτρόμητον Σουφραζέτταν*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14ην Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Ἰουλίου). ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).*

239. Λεξίγριφος

Ἀπόστολος Χριστοῦ τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον ἁπλοῦν τὸ δεύτερόν μου,
Ἐν ἀριθμητικὸν τὸ τρίτον μου
Καὶ ποιητὴς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου.

240. Αἴνιγμα

Ἐν ὄνομα μηνὸς τὸ ἀρσενικόν μου,
Τίτλος βασιλικὸς τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

241. Μεταγραμματισμὸς

Νῆσος εἶμαι στὸ Αἰγαῖον.
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Γίνομαι πτηνὸν ὡραῖον
Καὶ πετῶ εἰς τὰ κρυφὰ λάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

242. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυροὶ ἔνδοξος νῆσος.
* + * = Σύνδεσμος.
* * + * * * = Ὁδηγὸς πλοίων.
* * * + * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

243. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0	= Πόλις.
2 5 2 7 0	= Βασίλισσα.
3 2 5 4 3	= Φαινόμενον.
4 5 3 6 3	= Τερπνὸς τόπος.
5 4 1 6 3	= Ἀπόφευγέ το.
6 5 8 9 6 3	= Ἐπίθετον.
7 8 9 0	= Θρίαμβος.
8 6 7 8 6 7	= Πέλαγος.
9 5 2 6 3	= Δόξα.
0 5 8 6 3	= Ἀστήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πουπῆ

244. Ἐπιγραφή

Σ Ν Α Α Ι Ι
Υ Θ Κ Χ Ε
Η Α Ε Ν
Ν Ι Ι
Ρ Κ
Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουκουλένιας

245. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταρχικά των νὰ ποτελοῦν Προφήτην:

Μικρός, ταπεινός, νῆσος, ὑγιής, θέρος, πορθμός, δεξιά, φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῶν Σπετσῶν

246. Ἀκροστιχὶς

Τὰ *δεύτερα* γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, (αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶνε μὲ ἓξ γράμματα ὅλαι.) ἀπαρτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Μέρος τῆς Φυσικῆς. 2, Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας. 3, Πλανήτης. 4, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας. 5, Μαγειρικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Βυζαντίου

247. Ἐλλιποσύμφωνον

ηοη - αειο - εαιρ - τει - υη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

247. Γρῖφος

ΚΑΙ ΚΑΙ Μ καὶ / καὶ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9 καὶ 10

90. Ὄσιρις (ὄς, Ἴρις.) — 91. Βιέννη (βί, ἐν, νι.) — 92. Ἄβελ - Βαβέλ. — 93. ΑΟΓ.

95 ΘΕΣ ΚΙΑΝΟΣ ὄνος,
ΕΙ - ΣΑ - ΓΩ ὕπνα, κύανος,
ΘΕΣ - ΣΑ - ΑΟ - ΝΙ - ΚΗ Ἰσόλιος, αὐλός,
ΓΩ - ΝΙ - Α νοῦς, Σούνιον.)—
ΚΗ 94. Ἀρκάδιος, Ἀρκαδία.— 96. Διὰ τοῦ Κ: *κόπος* (ἢ τόπος) *Κῦρος, κῶμος, Κέα, κακός.*— 97. Μηδὲν ἄγαν.

98. Βούσιρις (βοῦς, Ἴρις.)—99. Ψυχὴ (ψι, χι)—100. Πόρος-ὄρος.—101. Πύρρος - Πύρα.

102.
Ω Σ Ν Μ Σ
Ι Ο Ο Ω Α
Ε Ρ Α Λ Ν
Λ Λ Ε Ω Η Υ Υ Α Ω Α
Κ Λ Μ Κ Ι Ε
Λ Ο Ο Ο Ο
Σ Σ Σ Σ Σ

103. Α Π Ι Ο Ν
Π Ι Ο Σ
Ι Ο Ν
Ο Σ
Ν

104. *Ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς δεδοκιμασμένους φίλους.* [Ἡ ἀνάγνωσις ὁριζοντίως, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰριστερά].— 105. ΝΟΜΟΣ, ΗΛΕΙΑ, ΑΙΝΟΝ (ΚορΝΗΛιος, ΒερΟΛίνον, ΠαρΜΕΝίων, πΟΙΟς, ΠαυΣΑΝ(ας.)—106. Μακάριος ἀνὴρ ὃς μελετήσει λόγον Κυρίου.— 107. *Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ.* (ἡ ἕξ - εἰς κορ ογγ' ἐν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 64]

"ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΗΤΗ,,

Διορίζονται ἀντικρόσωποι: ἐν *Χαλκίδι Κασταλία Πηγή*·—ἐν Βαθεῖ (Σάμου) *Ἔφεδρος Μπιμπίκος*· — ἐν Βόλῳ *Ἐν Τούτῳ Νίκα*· — ἐν Χίῳ *Λατρεύτη Κυανόλευκος.*

Ἡ Διεύθυνσις

[ΙΔ' — 65]

Δέχομαι εὐχαρίστως, *Μπουμπουλίνα.*

Δοξασμένος Ρῆγος

[ΙΔ' — 66]

Εὔχομαι εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου Λέανδρον καὶ Ἑλένην ἐκ μέρους ὅλων χρόνια πολλά.

Ἥρως τοῦ 1913.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 188.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Ναταλία Πλ. Ψαρᾶ, Κ. Κανάρης, Γεώργ. Δ. Μάρκου, Χρ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ν. Δ. Μελισσινός, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Ι. Δ. Κρεμέζης, Δημ. Καλλίνικος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Γ. Πετρακάκης, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Ἀλ. Χρηστομάνος.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἥρως τῆς Τζουμαγιᾶς (20.21).

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Δημ. Σ. Θεοδωρόπουλος.

ΘΗΒΩΝ: Σφκ. Ν. Παυλίτσος (19 καὶ 21).

ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Α. Κουμανταρέα, Μαρία Ι. Ἀρσένη, Λουκία Σ. Κουβαρᾶ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἡρ. Π. Γεωργούλης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀθ. Π. Ρεμπουτζάκος, Δημ. Δ. Φωτόπουλος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Τάκης Δ. Παβέλλας, Ν. Βλ. Κόλλιας.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Μικρασιάτης, Αἰολεύς, Ροδόσσα Αὐγή, Δημ. Α. Κορφιός, Ἀντ. Ἰασ. Λαχανᾶς, Δ. Γιαννάκας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστός.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Χαρ. Α. Πολυχρονιάδης. Ἰωαν. Ἀντ. Πολυχρονιάδης.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Κωνστ. Βλ. Κόλλιας.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μεγάλη Ἑλλάς, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος.

ΣΑΜΟΥ: Ἑλλὴ Μ. Νικολαΐδου

ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης.

ΣΥΡΟΥ: Π. Ἀντ. Δελένδας, Νίκος Ἱερ. Δελένδας.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Σωτ. Ν. Τζωρτζόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Μαριγὼ καὶ Παρασκευὴ Εὐστ. Κατσάνη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΝΤ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ Π. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου διὰ τρεῖς μῆνας.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2561